

setrvává proto dovolací rekurs při názoru, že příslušným ku navrženému provedení umořovacího řízení ohledně čtyř dluhopisů IV. válečné půjčky jest dle prvního odstavce Šu 115 j. n. jedině zemský soud ve Vídni, poněvadž se v jeho obvodu vedou příslušné úvěrní knihy. Jako všechny jiné československé zákony, má i jurisdikční norma od převratu platnost pouze v tuzemsku, nemůže tedy určovati příslušnost cizozemských soudů a přikazovati jim ku vyřizování československé právní záležitosti. První odstavec Šu 115 j. n. platí od převratu pro československé státní dlužní úpisy, jichž úvěrní knihy se vedou v tuzemsku, nikoliv však pro rakouské válečné půjčky, jichž úvěrní knihy jsou v cizozemsku. Pro nedostatek zvláštního jiného předpisu platí ohledně nich všeobecný předpis čtvrtého odstavce Šu 115 j. n. a jest tedy příslušným okresní soud, v jehož obvodě má navrhovatel svůj obecný soud ve věcech sporných. Okresní soud v Ž. jest pro provedení navrženého umořovacího řízení předmětně i místně příslušným. Bezpočstatny jsou i výtky, které dovolací rekurs činí posavadnímu řízení, tvrdě, že nevyhovuje předpisům císařského nařízení ze dne 31. srpna 1915, čís. 257 ř. zák. Podle Šu 16 nesp. pat. mohly by jen tehdy vésti ku změně napadeného usnesení, kdyby byla jimi prokázána zřejmá nezákonnost nebo zmatečnost. Nejvyšší soud jich v řízení neshledal. Podle §§ 4 a 5 cit. císařského nařízení nejsou vydání a platnost veřejné vyhlášky podmíněny zodpověděním prvního dotazu závazanou stranou, není tedy protizákonností, že první soud po podrobném vyšetření věci první dotaz i veřejnou vyhlášku vydal současně. Určení opovědní lhůty k námitkám ve veřejné vyhlášce na jeden rok vyhovuje předpisu Šu 7 čís. 1 cit. zák. Podle Šu 8 počíná tato lhůta dnem prvního uveřejnění, nebylo tedy třeba její počátek blíže označiti. I kdyby se mělo za to, že se na opovědní lhůtu vztahuje v tomto případě předpis Šu 8, že totiž nesmí skončiti dříve, než uplyne rok ode dne dospělosti posledního vydaného kuponu a jistiny, dostačilo ustanovení jednorozhodné lhůty od uveřejnění vyhlášky, neboť IV. válečná půjčka i poslední vydané její kupony byly splatny již před uveřejněním vyhlášky, totiž 1. června 1923. Dovolací rekurs odůvodňuje navrhované zrušení vyhlášky také ještě nebezpečím majetkové škody, která by prý mohla vzejíti z případného povolení umoření finanční státní správě a soudci. Jaké bude konečné soudní rozhodnutí o umořovacím návrhu, není dnes ještě známo, v každém případě bude na soudu, aby při něm dbal pouze zákona, bez ohledu na zájem navrhovatele a státní správy.

Čís. 5235.

Vede-li se exekuce vmucenou správou závodů továrních, dlužno dříve vydati zákaz dle Šu 331 ex. ř., by se povinný zdržel všelikého nakládání s právem (zabavení). Zákaz ten nelze nahraditi zákazem, by nenakládal s užitky závodu dle Šu 99 ex. ř.

Dříve, než se rozhodne o zpeněžení zabaveného práva, jest slyšeti dlužníka i vymáhajícího věřitele (druhý odstavec Šu 331 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 25. srpna 1925, R II 236/25.)

Soud první stolice povolil exekuci vnučenou správou továrního podniku, přikázal dlužníku, by se zdržel jakéhokoliv nakládání s užitky, posuženými vnučenou správou. Od výsledku dlužníka bylo upuštěno pro nebezpečí v prodlení. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvému soudu, vy vyčkaje pravomoci ji znovu projednal a rozhodl. Důvody: S napadeným usnesením nelze souhlasiti. Vede-li se (jako v tomto případě) exekuce na závody tovární (§ 341 ex. ř.), musí dříve býti vydán zákaz, by se povinný zdržel všelikého nakládání s právem (zabavení) § 331 ex. ř. (srv. plenissimární rozhodnutí ze dne 25. června 1912, čís. pres. 432/11 knih. jud. čís. 198, úřední sbírka čís. 1416). Dle §u 331 odstavec druhý ex. ř. má exekuční soud, než rozhodne o způsobu zpeněžení zabaveného práva, dlužníka slyšeti. V těchto bodech nevyhovuje napadené usnesení. Exekuce nebyla zahájena »zabavením« a dlužník nebyl slyšen před povolením správy závodu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody.

Stěžovatelka uznává sama správným názor rekursního soudu, že exekuce na tovární podnik, jehož vnučenou správu navrhla, měla býti zahájena vydáním zákazu podle §u 331 ex. ř. (zabavením podniku), ale tvrdí, že se tak stalo, že ona sama v exekučním návrhu vydání tohoto zákazu výslovně navrhla a že zrušené usnesení prvního soudu jej také obsahuje. Tato tvrzení jsou v rozporu se spisy. V exekučním návrhu není o vydání zákazu zmínky. Ovšem nebylo jí ani třeba, neboť v návrhu na vnučenou správu továrního závodu jest mlčky zahrnut již i návrh na jeho zabavení dle §u 331 ex. ř., jež není samostatným exekučním prostředkem, nýbrž jen nutným přípravným krokem pro vlastní exekuci. Zrušené usnesení prvního soudu obsahuje sice zákaz, aby dlužníci ne nakládali s užitky závodu, tedy zákaz dle §u 99 ex. ř., jenž jest jen důsledkem povolené již vnučené správy, nemůže však nahraditi zákaz dle §u 331 ex. ř., který se vztahuje na nakládání se závodem samým a musí povolení vnučené správy předcházeti. Jelikož dle §§ 331, 334, 340 a 341 exekuční řád pokládá vnučenou správu továrního podniku pouze za jeden ze dvou možných způsobů zpeněžení práv, povolením exekuce vymáhajícímu věřiteli přiznaných a nelze o ní dle §u 331 druhý odstavec ex. ř. rozhodnouti bez výsledku dlužníka, a vymáhajícího věřitele, kdežto vlastní povolení exekuce, rozhodující o pořadí jednotlivých vymáhajících věřitelů, musí se dle §u 3 odstavec druhý ex. ř. státi bez jakéhokoliv jednání a výsledku, bylo na prvním soudu, by rozhodl předem zásadně o povolení exekuce na tovární závod jeho zabavením dle §u 331 ex. ř., a nařídil současně rok k výsledku obou stran za účelem dalšího rozhodnutí o navrhovaném provedení exekuce vnučenou správou. Povolení navržené vnučené správy bez výsledku stran přiči se příkazu zákona, jenž nepřipouští a vzhledem k předcházejícímu zabavení nepotřebuje výjimek, a má za účel, aby soudce již při povolování vnučené správy mohl posouditi, zdali tento zpravidla povážlivý způsob vedení

exekuce jest hospodářsky vůbec možným a proveditelným, jmenovitě, zda nen' tu překážek dle §§ 129 druhý odstavec a řu 39 čís 8 ex. ř.

Čís. 5236.

Pro nárok nemanželské matky, uplatňovaný výhradně na základě řu 1328 obč. zák., není výlučně příslušným okresní soud.

Rozsah náhradních nároků dle řu 1328 obč. zák. jest širším než dle řu 167 obč. zák. Lhostejno, že žena nedomáhá se všeho, co by jí po případě mohlo náležeti a že uplatňuje částečně nároky, jichž by docílila také podle řu 167 obč. zák.

(Rozh. ze dne 25. srpna 1925, R II 242/25.)

Žalobou, zadanou na sborovém soudě, domáhala se žalobkyně na žalovaném zaplacení 12.000 Kč jakožto náhrady škody pro svedení pod slibem manželství. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu. Důvody: Žalobkyně domáhá se žalobou proti nemanželskému otci svého dítěte, který byl pravoplatně odsouzen pro přestupek dle řu 506 tr. zák., spáchaný na žalobkyni, náhrady: a) za zmenšenou vyhlídku na sňatek 10.000 Kč, b) za ušlý výdělek (6 týdnů před slehnutím a 6 týdnů po slehnutí 1.260 Kč, c) za povoz ke křtu 30 Kč, d) za prádlo a pleny 260 Kč, e) za výživné (6 týdnů po slehnutí) 840 Kč. Nároky tyto, které žalobkyně opírá o ustanovení §§ 167 a 1328 obč. zák., pokud se týče o ř 1042 obč. zák., vznikly jí tedy proti žalovanému z poměru nemanželského otcovství. Podle řu 49 čís. 2 j. n. jest okresní soud výlučně příslušným rozhodovati o závazcích postihujících podle zákona nemanželského otce vůči matce a dítěti. Zákon mluví povšechně o závazcích nemanželského otce ze zákona vůči matce. Proto spadají pod tento zákonný předpis, nehledíc k hodnotě předmětu sporu, všechny rozepře, jimiž nemanželská matka uplatňuje proti nemanželskému otci nároky z poměru nemanželského otcovství, ať spočívají na ustanovení §§ 167, 1042 obč. zák. aneb ř 1328 obč. zák. Hledíc k ustanovení řu 104 j. n., nemohl se sborový soud první stolice státi příslušným pro tento spor ani výslovnou úmluvou stran. Proto bylo podle řu 477 čís. 3 c. ř. s. (ř 471 čís. 7 c. ř. s.) z povinnosti úřední pro nezhojitelnou nepřislusnost soudu první stolice rozsudek a řízení jemu předcházející zrušiti jako zmatečné a žalobu odmítnouti.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by nebera zřetele na důvody svého usnesení, odvolání po zákonu vyřídil.

Důvody:

Podle řu 49 čís. 2 j. n. náleží, nehledíc k hodnotě předmětu sporu, ku výlučnému soudnictví okresních soudů (ř 104 odstavec druhý j. n.) rozepře o otcovství k nemanželskému dítěti a o závazcích postihujících podle zákona nemanželského otce k matce a dítěti. Užívaje slov